

rimis oblita, tenebrisque inscitiae crassis circumfusa, discussa caligine, illustrarint clarissima scientiae luce, et, squalore eluto, blandissimis, ut ita dicam, elegantiae et humanitatis coloribus imbuerint ornauerintque; qui, et auctoritate praeceptorum, et doctrinae suae exemplo, praeceptis omnibus efficaciore, declarauerint, quam arctis inter se vinculis contineantur omnes liberales disciplinae, et quam consentaneum esset, quam pium, quam dignum nomine et doctrina Christiani, conferre scientiam omnium rerum ad vnam librorum diuinorum intellegentiam? Quis vero reperietur tam cupidus tamque ieiunus, qui abnuat et neget, ex numero hoc Ioachimum esse Camerarium, summum virum, cuius vel sola nominis mentio et cogitatio maximam iniicere omnibus admirationem et posse et debere videatur? Ab eo enim cum paucis aliis sepultas dudum et eiectas in exilium litteras in patriam pristinasque sedes revocatas esse et ab inferis excitatas accepimus: ab eo hic locus, hic suggestus, haec subsellia, hi parietes, gaudent et clamant, in vrbe nostra, ut omnes politioris humanitatis partes, ita Graecas potissimum Latinasque litteras explicatas esse et traditas summo studio: ab eo fati constat conscriptum esse atque emissum ingentem librorum omnis ferme generis numerum, quibus erudirentur ingenia, acuerenturque ad omnis verae elegantiae sensum; ut, si Camerarius non fuisset, humanitatis litterae fortassis non vixissent tamdiu in Germania; fortassis nunquam venissent in aetatem apud Saxonas; fortassis nunquam tanto amatorum affectatorumque cupidorum choro stipatae floruissent in vrbe nostra. Qua quidem in re ego saepe numero soleo admirari, Auditores, et suspicere tacitus